

vil volde Administrationen adskilligt mere Ulejlighed end det Lovforslag, der blev sendt herfra op til Landstinget; det vil volde mange af Deltagerne i Krigen 1848—50 adskillig Skuffelse, og det vil ogsaa skuffe adskillige af dem, som faa noget. Jeg gaar sikkert ud fra, at de ikke alle kunne faa 100 Kr., men at adskillige af de mange, som sidde i smaa Kaar og indgive Ansøgning, ville faa mindre. Jeg kan derfor kun sige om Lovforslaget, som det nu kommer tilbage til os, at det er en meget tarvelig Udgave af det Lovforslag, som oprindelig var forelagt, at det er en Jubilæumsgave, der tildeles med meget karrig Haand fra Statens Side. Men under de Omstændigheder, vi nu leve under i dette Øjeblik, da Rigsdagen nemlig snart skal hjemsendes, og man ikke ved, om man kan faa noget ud af Lovforslaget, hvis man foretager Forandringer deri og sender det tilbage, dernæst af Hensyn til, at dog nogle Smaakaarsfolk faa Penge, og endelig til Slutning af Hensyn til, at man ved at gennemføre Lovforslaget dog maaske faar Oplysninger om, hvor mange Smaakaarsfolk der have søgt, og hvor mange der er i Landet — Oplysninger, som maaske kunne være vejledende ved Rigsdagens Arbejde her ad Aare — tør jeg ikke fraraade Folketinget at stemme for Forslaget, men maa tværtimod tilraade at tage det, som det er. Naar det ikke er blevet saa godt, som vi ønskede det, er Skylden jo ikke vor, den ligger ganske andre Steder end hos det høje Folketing.

Dinesen: Jeg havde egentlig tænkt, at der var flere, der havde bedt om Ordet, og jeg har kun bedt om det, fordi det er bekendt, at dette Spørgsmaal har været behandlet i Finansudvalget, og at Forslaget er fremkommet fra dettes Medlemmers Side, hvilket altsaa godtgør, at dette Spørgsmaal har været under Overvejelse der. Naar nu det ærede Medlem, der har været Ordfører for en større Del af Finansudvalget, anbefaler at tiltræde Forslaget, ser jeg heller ikke rettere, end at jeg maa udtale det samme. Det tilfredsstillende heller ikke mig, jeg har bestandig været af den Formening, at det var berettiget, om man gav en fortsat, blivende mindre Understøttelse til de trængende Deltagere i Trearskrigen; men jeg mener ligesom det ærede Medlem — jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa hans Begrundelse, helt igennem tilfredsstillende den mig ikke — at da vi befinde os ved Samlingens Slutning, som maaske kan indtræde i Dag,

men senest vel i Morgen, er der næppe Tid til at gøre væsentlige Forandringer. Jeg tilraader derfor, at Forslaget bliver vedtaget. Jeg gaar ud fra, at der fra den højtærede Finansministers Side vil blive affattet Regler og givet Oplysninger, som tilgaa Offentligheden, om, hvorledes de gamle Krigere skulle bære sig ad for at søge denne Understøttelse, som det er Meningen her at yde dem gennem Lovforslaget. I Lovforslaget, som det var indbragt af en større Del af Finansudvalgets Medlemmer, var der foreskrevet saadanne Regler om, hvilken bestemt Fremgangsmaade der vilde være at følge ved Indgivelse af Ansøgningerne. Det vil selvfølgelig ikke volde Administrationen nogen Vanskelighed at fastsætte saadanne Regler og offentliggøre dem, men jeg vil meget henstille til den højtærede Finansminister, at dette ogsaa sker, og at disse Oplysninger fremkomme paa en saadan Maade, at de kunne være en Vejledning for alle dem, der maatte anses for at være berettigede til at komme i Betragtning ved denne Understøttelse. Jeg gentager saa kun, hvad jeg sagde, da jeg sidst havde Lejlighed til at tage Ordet om dette Spørgsmaal: det tiltaler mig, fordi jeg tror, det er rigtigt, at Staten, Regeringen og Rigsdagen minder de gamle Krigere om, at vi ikke have glemt dem.

Neergaard: Jeg kan være enig med det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) og med den ærede Taler, der nu satte sig, (Dinesen) i, at dette Forslag er meget langt fra, hvad man kunde have ønsket som Resultat af den Bevægelse, der i denne Samling har været rejst til Bedste for de gamle Krigere. Det er efter min Mening et meget tarveligt Forslag, som det nu er blevet. Det er en ikke saa ganske ubetydelig Udgift for Statskassen, men den vil ikke blive nogen meget følelig Hjælp for de trængende gamle, og den vil ikke faa den Karakter af en Hædersgave, som den havde efter det oprindelige Forslag. Hvis der var nogen som helst Udsigt til at faa Forslaget ændret, vilde jeg utvivlsomt være stemt for at sende det tilbage til Landstinget, dog jeg synes, at det er saa overordentlig utilfredsstillende, som det her foreligger. Men jeg kan ikke skjule for mig selv, at Tilbagesendelse til Landstinget vil være ensbetydende med Forkastelse, og jeg mener da, at det netop paa Grund af de mange Forhandlinger, som i Vinter have fundet Sted om de gamle Krigere og særlig om en Gave til dem,